kõlbada, kui teie jomisse lähhi, sõggedamad kui moistmatta lomad, meelt ja moistust kautate! Sepärrast hoidke ennast selle patto eest, et mitte õnnetus ja hähhi teie kaela peäle ei tulle, ja wõtke aegsaste ja norelt selle kurja himmo wastopañna! Olgo se hädda, mis Halliko-Toma kätte, jomisse lähhi tulli, teile märgiks, ja wõtke sedda õppetust, mis armsast süddamest teile andsin, armsa süddamega enese heaks wasto!

2.

Kotti-Hanso poeg Jürri olli rummal moistusest ja halp ommast wisidest. Ramatust ei teädnud temma suggu, sepärrast piddi temma ka wiiskord luggemas käima, enne kui Õppetaja tedda, ja siiski weel armust, kahti téggi. Rummal ja willets ta olli, ja rummal ja willets ta jäi surmani! Siiski tulli nou kätte, et piddi naest wõtma. Süggise aeg olli, willi olli hästi kasnud, perrel olli abbi tarwis ja Jürri jo peäle kahhekümne aasta. Sepärrast pandi siis

siis sigga numa peäle, linnaksed tehti walmis, ja lambaid tappeti rohkeminne! Agga kust waene piddi naese sama? Liggidalt ei tulnud ükski temmale, sest igga tüddruk tundis temma rummalust, ja suurt rahha ja rikkust ei olnud mehhel ka mitte! Temma emma õdde, üks wanna naene, juttokas ja lobba, juhhatas tedda ühhe küllasse, kust ta isse ennemuiste todud olli, ja mis kaks pennikoorma maad temmast ärra olli. Üks teine wanna naene jälle, nisammasuggune sõgge loom, andis talle noud, ühhe teise külässe miñna, kuhho kolm pennikoorma maad olli. Kül nimmetasid nemmad temmale mitto ja mitto tüddrukuid, keñnest Jürri mitte ühhe ainsa silmaga ellades näinud, weel wähhem neid tuñnud. Siiski arwas, seäl ennesele ühhe lodud ollewad, ja wõttis nou kätte, señna miñna. Ta ottis noort kuud, —— sest ka Jürri olli sedda wallet kuulnud, et wannal kuul kosjaminne ei pea kerge minnema. Noor ku

tulli